

Udruženje Muzičara Džez-a, Zabavne i Rok Muzike Srbije

11000 Beograd, Birčaninova 36a tel/fax.:306-70-44 i 361-56-12
e-mail: jrpmusic@verat.net, www.umjazzpoprock.org.rs
TR:330-4004816-61 PIB:100284624 Mat.br.:07086989

Република Србија .

Републичка радиодифузна агенција

ПРИМЉЕНО: 22.10.2012			
Opr. jen.	Год.	Лин.бр.	Средиштје
04	22	32	/2

BROJ 323
22.10.2012
BEOGRAD

PREDMET: PREDLOG KANDIDATA ZA ČLANA PROGRAMSKOG ODBORA RRA

UDRUŽENJE MUZIČARA DŽEZA, ZABAVNE I ROK MUZIKE SRBIJE ZA ČLANA PROGRAMSKOG ODBORA RRA, PREDLAŽE SVOG DUGOGODIŠNJEG ČLANA, VOKALNI SOLISTA, KOMPOZITOR - UMETNIK, MILOSAVLJEVIĆ, Ćedomir, NENADA IZ BEOGRADA SA STANOM U UL. ██████████, ROĐEN 06.02.1954 g. U NIŠU SA VISOKOM ŠKOLSKOM SPREMOM.

MIŠLJENJA SMO DA JE MILOSAVLJEVIĆ NENAD, KAO IZUZETAN UMETNIK, KOJI JE SVOJIM DOPRINOSOM U KONTINUITETU UNAPREĐIVAO MUZIČKU UMETNOST I DAO VRHUNSKI DOPRINOS NACIONALNOJ „MUZIČKOJ KULTURI U SRBIJI

Generalni sekretar

Dragan Mrković

Dragan Mrković

nenad milosavljević – biografija

Šestog februara 1954. godine u Nišu rođen je Nenad Milosavljević – pevač, usni harmonikaš, akustični gitarista i kompozitor. Otar Čedomir, majka Branislava i brat Predrag činili su porodicu u kojoj je odrastao dečak kome su posvećenost muzici i očigledan talenat već u prvim momačkim danima promenili ime. Nastankom grupe Galija, njen osnivač i lider preimenovan je, sasvim prirodno, u Nešu Galiju. Pod tim nadimkom, ostvariće Nenad Milosavljević sve u svom profesionalnom, muzičkom ali i u svom privatnom, ličnom životu. Grupa koju je stvorio obeležiće njegov život i on će uvek, svuda i svima biti sasvim jednostavno: Neša Galija.

Bez i jednog jedinog dana formalnog muzičkog obrazovanja, Neša Galija je svoje bavljenje muzikom započeo neobično rano i potpuno neplanirano, oduševljen poklonom koji je dobio kao četvorogodišnji dečak. Bila je to mala usna harmonika, prvi instrument sa kojim se zbljedio i naučio da ga koristi. Njoj duguje to što od tada ni jedan jedini dan u životu nije proveo bez muzike.

Put do gitare vodio je – kako je to i bio red u doba detinjstva Neše Galije – preko one prave, odlukom roditelja izabrane i nabavljene harmonike. Ta velika harmonika bila je namenjena starijem bratu Predragu, ali kao da je mlađem Nenadu ona bila sudena. Krišom i bez znanja roditelja, Nenad je naučio da svira harmoniku i sa njom se družio kroz čitavu osnovnu školu. Učestvovao je sa tom harmonikom i na muzičkim takmičenjima osnovnih škola.

Jedan ljudski susret je u tom periodu odigrao presudan uticaj na životni put osnovca Nenada Milosavljevića. Muziku u osnovnoj školi „Ratko Vukićević“ u Nišu predavao mu je nastavnik Slobodan Sotirović. On je zapazio talenat malog Nenada i prvi ga uputio u svet muzike. Kontakt sa velikom, klasičnom, umetničkom muzikom rastumačio je darovitom dečaku da muzika nije samo zabava, već da je namena i cilj muzike mnogo iznad toga. Shvatio je, zahvaljujući trudu i posvećenosti svog nastavnika muzike, da se muzikom može slikati. Time je bio i ostao potpuno fasciniran.

U prvom razredu srednje škole Nenad uči da svira akustičnu gitaru. Čim se domogao svoje prve gitare – ne razdvajajući se od usne harmonike i uporno vežbajući pevanje u školskom horu muzičke škole „Dr Vojislav Vučković“ i u horu amaterskog kulturno-umetničkog društva „Veljko Vlahović“ u Nišu (horovoda oba hora bio je Radoica Milosavljević) – Neša Galija je sebi i drugima pokazao dve stvari presudne za njegovo razumevanje muzike i za njegovo bavljenje muzikom: prvo – da želi da peva i svira prvenstveno svoju, a ne tuđu muziku i drugo – muziku je odmah i do kraja razumeo kao poziv i profesiju, a ne kao privremeni, pomodni, mladalački hobi. Neša Galija nije izabrao muziku. Ona je izabrala njega.

Pod snažnim uticajem hipi pokreta, Neša Galija kao tinejdžer spontano nastupa u parkovima rodnog Niša i na šetalištu kraj Nišave. Tokom leta je uvek na Jadranskom moru gde takođe svira rok hitove na akustičnoj gitari i usnoj harmonici. U parkovima, na obali, uz logorsku vatru sa izviđačima, izvodi svoje prve solo koncerte i stiče samopouzdanje.

Ambiciozno komponuje, uveren da muzika nije sredstvo za zabavu, već autorska kreacija i, naravno, umetnost. Poseže za stihovima pesnika i na njih piše muziku. Komponuje pesme „Čuj kako jauče vetar“ (stihovi Dobriše Cesarića) i „Pozna jesen“ (stihovi Vojislava Ilića). Lirika poznatih pesnika biće i kasnije za Nešu Galiju uvek aktuelna inspiracija. Brat Predrag Milosavljević i prijatelj Toni Čerškov takođe kao tekstopisci pomažu mладом kantautoru. Tokom vremena će se, sasvim izvesno, kao najverniji i najdragoceniji pisac tekstova pesama Neše Galije izdvojiti njegov brat Predrag Milosavljević.

Svoj prvi javni nastup, po nagovoru prijatelja iz kraja, Neša Galija imao je u rodnom Nišu septembra 1970. godine u jednom od prvih diskopubličkih klubova koji su nastali u tom gradu (ovaj neobični diskopublik smešten u niškoj sinagogi nije dugo radio). Nastupio je sam, sa akustičnom gitarom i usnom harmonikom svirajući pesme „Živeće“, „Basamaci“, „U poznu jesen“...

Ovaj prvi samostalni izlazak pred publiku bio je za mладog kantautora više nego uspešan. Ne samo da ga je toplo pozdravila niška publika, već su ga te večeri zapazili, i kao darovitog kolegu prihvatali članovi tada kulturnog trija Lutajuća srca.

Ubrzo posle svog prvog solističkog nastupa, Nenad Milosavljević – na nagovor i uz veliku pomoć Milana Markovića, člana grupe Lutajuća srca – realizuje svoje prve snimke u studiju Radio Niša. Članovi trija Lutajuća srca često pozivaju mладог kantautora da nastupa zajedno sa njima.

Niški koncerti Nenada Milosavljevića nastavljaju se nastupom na „Večerima akustičara“ (folk – balada – song) i nastupom na Filozofskom fakultetu u Studentskom klubu na „Večerima anglistike“ (zajedno sa Tomijem Aleksićem, Šakićem i drugima). Omladinski listovi „Grafit“ i „Zbivanja“ pažljivo prate ove nastupe i pohvalno pišu o njima.

U isto vreme kada održava prve solističke koncerete, Neša Galija otkriva još jednu veliku ljubav – pozorište. U prostorijama amaterskog kulturno-umetničkog društva „Veljko Vlahović“ u Nišu pravi svoje prve korake u amaterskom pozorištu, komponujući muziku za predstavu „Etide“ (Anton Pavlovič Čehov). U ovoj predstavi nastupa i kao glumac – glumi trubadura i u predstavi svira i peva svoje songove.

1972. godine komponuje muziku za predstavu „Aska i vuk“ (Ivo Andrić) u režiji Marisava Radosavljevića. Ugovor sa Lutkarskim pozorištem u Nišu koji je potpisao za ovu predstavu prvi je profesionalni ugovor u životu Neše Galije.

1973. godine Nenad Milosavljević nastupa na Omladinskom festivalu u Subotici na „Večeri slobodnih formi“. Nastupa kao zamena za grupu Lutajuća srca. Prema propozicijama festivala, pobednik iz prethodne godine nastupao je naredne godine na „Večerima slobodnih formi“. Trio Lutajuća srca nije mogao da nastapi zbog svojih obaveza, pa su – zalažući autoritet pobednika – kao zamenu predložili mладог kantautora iz Niša. Publika ga sjajno prihvata a šira javnost tada prvi put čuje za Nenada Milosavljevića.

Uspeh na Omladinskom festivalu u Subotici omogućava mu brojne koncerete i nastupe. Jedan od najvažnijih bio je nastup u emisiji Radio Beograda „Veče uz radio“ (voditelj emisije bio je

Nikola Karaklaić). Ekipa emisije „Veče uz radio“ putovala je po Srbiji i omogućavala brojim anonimnim umetnicima da se predstave slušaocima. Tako su, prilikom svojih poseta gradu Nišu, redovno pozivali u goste mladog Nenada Milosavljevića. Ovi nastupi trajali su sve do 1978. godine, medijski predstavljajući prve autorske radove Neše Galije.

1974. godine, na festivalu Beogradsko proleće, niški trio Lutajuća srca izvodi pesmu Nenada Milosavljevića „Ta ulica je meni znana“ (stihovi Sergeja Jesenjina). Ovo je prvi autorski nastup Nenada Milosavljevića na, u tadašnje vreme, jednom od najzanačajnijih i najvećih festivala kod nas.

Ljubav, koja uvek uzvraća i nagrađuje ako je istinska i prava – u slučaju mладог kantautora Nenada Milosavljevića ljubav prema pozorištu – uputiće njegovu karijeru u pravom smeru: za projekat amaterske pozorišne družine „Treća polovina“ 1977. godine komponuje muziku ali, takođe, prema želji i zamisli reditelja Desimira Stanojevića, okuplja rok grupu koja će njegovu muziku izvoditi tokom predstave.

Sa prijateljima iz grupe Dva lustera Nenad Milosavljević postiže dogovor da ga u pozorišnoj predstavi prate Goran Ljubisavljević – Gorča (gitara), Predrag Branković (bas), Nenad Tančić – Tanča (bubnjevi) i Bratislav Stamenković – Čaki (klavijature). Brat Predrag Milosavljević pevao je prateći vokal.

Mladići okupljeni na prvoj probi grupe održanoj 4. januara 1976. godine u prostorijama Doma kulture u Nišu nisu tada bili svesni šta se, u stvari, tog dana dogodilo. Stvorena je rok grupa Galija. Nenad Milosavljević postao je Neša Galija. To će svim članovima grupe postati jasno tek kasnije, kada prvi put zaista zaplove zajedno.

Odmah posle uspešnog debiјa grupe (koja tada još ne nosi ime Galija) sa pozorišnom družinom „Treća polovina“, Nenad Milosavljević uz pomoć i podršku Fakulteta zaštite na radu (na kome studira), organizuje 11. aprila 1977. godine svoj prvi solistički koncert u sali Narodnog pozorišta u Nišu.

Na ovom koncertu prate ga prijatelji iz grupe Dva lustera a kao gosti koncerta nastupili su trio Lutajuća srca iz Niša, akustičarska grupa Život iz Kruševca i hor niške osnovne škole „Ratko Vukićević“ (horovođa je bio Slobodan Sotirović, prvi muzički učitelj Neše Galije).

Dva osmomilimetarska filma u boji, snimljena specijalno za potrebe solističkog koncerta Nenada Milosavljevića, emitovana usporeno na bini stvorila su zaista neobičnu i upečatljivu scensku sliku tokom nastupa. Ceo koncert bio je koncipiran i izведен kao operska predstava, čak su – za to vreme iznenadjujuće i neobično – prvi put primenjeni osnovni principi kvadrofonije.

Okupljeni ispod dva lustera koja su visila sa tavanice niške kafane Galija (ta starinska rasveta bila je inspiracija za dotadašnje ime grupe), učesnici solističkog koncerta Nenada Milosavljevića shvatili su da ni Dva lustera, ni Niš ekspres (neformalan i ponekad u šali korišćen naziv grupe) nisu dobar izbor za ime prave rok grupe. Umesto toga, odabran je naziv Galija, prema kafani – zaštitnici, tada već legendarnom okupljaliju niških umetnika i boema.

Plovidba Galije započela je na nekadašnjem Dačkom ostrvu, predgrađu na obali reke Nišave (danas naselje Durlan). Tu su pronađene prostorije za probe. Mlada, tek nastala i potpuno neiskusna Galija pripremala se za nastup na Zaječarskoj gitarijadi uvežbavajući do iznemoglosti pesme „Avanturista“ i „Mađioničar“.

Snimke ovih pesama, načinjene u tonskom studiju Lutkarskog pozorišta u Nišu, zajedno sa prijavom za festival poslao je organizatorima Zaječarske gitarijade – bez znanja članova grupe Galija – Bane Tasić, organizator programa Doma Kulture u Nišu. Tako je Galiji obezbeđena pozivnica za Zaječarsku gitarijadu.

Stručni žiri Zaječarske gitarijade 1978. godine pobedu dodeljuje grupi Galija a Nenada Milosavljevića proglašava za najboljeg kompozitora, najboljeg pevača i za najkompleksniju ličnost na gitarijadi.

Odmah posle pobeđe na Zaječarskoj gitarijadi Galija nastupa na Subotičkom festivalu „Omladina 78“ gde je proglašena za istinsko otkrovenje festivala. Krajem 1978. godine Galija veoma zapaženo nastupa na BOOM Festivalu 78 u Novom Sadu.

Ova serija uspeha, postignutih tokom samo jedne godine, zainteresovala je Produciju Gramofonskih Ploča Radio Televizije Beograd i motivisala je da grupi Galija ponudi ugovor za snimanje prve ploče. Tako je Galija stigla do svoje „Prve plovidbe“.

Diskografski debi grupe Galija – album „Prva plovidba“ objavljen je 1979. godine. Tokom tri decenije diskografske aktivnosti (1979 – 2009) grupa Galija objavila je trinaest studijskih albuma, jedan živi album, pet kompilacija (ukupno devetnaest albuma) i dva singla – sve u saradnji sa PGP RTB, odnosno kasnije sa PGP RTS, kao jedina rok grupa na našim prostorima koja nikada nije menjala svog izdavača.

Nenad Milosavljević bio je jedini autor muzike prva tri albuma grupe Galija. Od četvrtog studijskog albuma „Bez naglih skokova“ (1984) pa do devetog studijskog albuma „Karavan“ (1994) kao autori muzike Galijinih pesama predstavljaju se i drugi članovi grupe: klavijaturista Aleksandar Lokner, gitarista Žan Žak Roskam (Jean Jacques Roscam), gitarista, klavijaturista i flautista Bratislav Bata Zlatković, klavijaturista Oliver Jezdić i basista Bratislav Milošević. Od desetog studijskog albuma „Trinaest“ (1996) Nenad Milosavljević ponovo postaje jedini autor Galijine muzike.

U čitavom muzičkom opusu grupe Galija, dominantni i za Galijin zvuk i muzički stil određujući kompozitor ostaće svakako osnivač i lider grupe Neša Galija, i to ne samo po broju snimljenih pesama, nego i po njihovom značaju u ukupnoj Galijinoj diskografiji.

Kao aranžer pesama snimljenih na albumima grupe Galija, Nenad Milosavljević potpisivao se samostalno, sa čitavom grupom Galija, ili sa nekim od članova grupe: sa gitaristom Gorčom Ljubisavljevićem, sa bratom Predragom Milosavljevićem i bubenjarom Bobanom Pavlovićem, sa gitaristom Žan Žak Roskamom (Jean Jacques Roscam), sa gitaristom, klavijaturistom i flautistom Bratislavom Batom Zlatkovićem, sa gitaristom Dragutinom Jakovljevićem, sa producentima Dušanom Petrovićem Šanetom, Nikšom Bratošem i Sašom Habićem.

Uporedo sa kompozitorskim, studijskim i koncertnim radom u grupi Galija, Nenad Milosavljević se, istražno i uporno, bavio svojom velikom umetničkom preokupacijom i muzičkom inspiracijom – pozorištem i pozorišnom muzikom.

Potpuno neverovatno zvuči podatak da je, pored svega što je uradio sa grupom Galija, stigao da komponuje muziku za više od sto pozorišnih predstava. Saradivao je sa pozorišnim rediteljima i pozorištima širom bivše Jugoslavije, ostvarujući neke od najupečatljivijih muzičkih i ambijentalnih zvučnih kreacija u našem pozorišnom životu.

Kao najznačajnije, među njima se izdvajaju:

Lutkarsko pozorište u Nišu:

„Aska i vuk“, režija Marisav Radisavljević, 1972. godina
„Lepotica i zver“, režija Sunčica Milosavljević, 1992. godina
„Carev zatočnik“, režija Zoran Lozančić, 2006. godina
„Slavuj“, režija Predrag Štrbac, 2006. godina
„Biberče“, režija Živomir Joković, 2007. godina
„Mali princ“, režija Zoran Lozančić, 2008. godina

Narodno pozorište u Nišu:

„Rodoljupci“, režija Velja Mitrović, 1993. godina
„Edmun Kin“, režija Irfan Mensur, 2006. godina
„Sabirni centar“, režija Pavić, 2008. godina

Pozorište u Kikindi:

„Maratonci trče počasni krug“, režija Dragan Jakovljević, 1992. godina

Pozorište DES u Beogradu:

„Ulica heroja“, režija Vlada Lazić, 1985. godina

Narodno pozorište u Vranju:

„Stradija“, režija Vlada Lazić, 1986. godina
„Koštana“ režija Vlada Lazić, 1987. godina
„Nečista krv“, režija Vlada Lazić, 1988. godina
„Devojka modre kose“, režija Rade Radivojević, 1989. godina

Narodno pozorište u Leskovcu:

„Petrijin venac“, režija Vlada Lazić, 1987. godina

Narodno pozorište u Banja Luci:

„Petrijin venac – mjuzikl“, režija Vlada Lazić, 1989. godine

Beogradsko dramsko pozorište:

„Pismo glava“, režija Vlada Lazić, 1988. godina

Pozorište na Terazijama (Beograd):

„Alan Ford“, režija Kokan Mladenović, 1992. godina

Narodno pozorište u Beogradu:

„Razvojni put Bore Šnajdera“, režija Kokan Mladenović, 1995. godina

Atelje 212 (Beograd):

„Hamilkar Rikoti“, režija Kokan Mladenović, 1996. godina

Prištinsko pozorište:

„Laži i paralaži“, režija Vlada Lazić, 2008. godina

Pozorište u Somboru:

„Maratonci“, režija Kokan Mladenović, 1993. godina

„Sirano“, režija Kokan Mladenović, 1994. godina

Muzika za decu i pesme za dečje festivale bili su, takođe, velika umetnička, kompozitorska, aranžerska i producentska preokupacija Neše Galije.

Kao dugogodišnji autor i muzički urednik Festivala dečjih pesama „Prolećna pesma“ u Kuršumliji (finalni program ovog Festivala redovno je repriziran u Beogradu, a takođe i u gradovima širom Srbije) saradivao je sa ovim festivalom od 1979. godine prvo kao kompozitor i aranžer, a od 1986. godine i kao muzički urednik čitavog festivala „Prolećna pesma“.

Od 1974. do 1991. godine učestvuje na Festivalu izviđačkih pesama u Nišu kao autor i aranžer.

Od 1979. do 1994. godine učestvuje na Festivalu dečje muzike u Nišu kao autor i aranžer.

Ukupno je komponovao tridesetak zapaženih i nagrađenih pesama za sve festivale dečje muzike na kojima je učestvovao kao kompozitor, aranžer i muzički urednik (festivali dečje muzike namenjeni deci uzrasta od pet do četrnaest godina).

Svoju prvu muziku za film Neša Galija komponovao je na poziv reditelja Zdravka Šotre 2002. godine. Bila je to muzika za film „Zona Zamfirova“.

Nezapamćeni uspeh koji je film doživeo kod bioskopske publike (rekordan broj bioskopskih gledalaca u istoriji celokupne kinematografije na našim prostorima) film velikim delom duguje muzici.

Kompakt diskovi sa muzikom iz filma „Zona Zamfirova“ (CD „Zonina muzika“ i CD „Manetova muzika“) prodati su u rekordnim tiražima, nezabeleženim godinama na našem tržištu nosača zvuka.

Kao prirodna posledica uspešne saradnje na filmu „Zona Zamfirova“ sa trubačkim orkestrom Srđana Azirovića, nastao je 2004. godine dvostruki album „Kalopampuri“ (Crni voz) na kojem se Neša Galija predstavlja kao producent i aranžer hitova klasične, džeza, filmske i evergrin muzike u izvođenju romskog trubačkog orkestra.

Orkestar Srđana Azirovića nagrađen je (na osnovu albuma „Kalopampuri“) „Zlatnom trubom“ na tradicionalnom Saboru trubača u Guči.

Muziku za film Zdravka Šotre „Pljačka Trećeg Rajha“ Neša Galija komponovao je 2003. godine. Kompakt disk sa muzikom iz filma objavljen je, paralelno sa bioskopskim prikazivanjem filma, naredne 2004. godine.

Na poziv Marketinga Radio Televizije Srbije Neša Galija je komponovao, aranžirao i u svom studiju kompletno realizovao album „Nečujna zvona“ (tradicionalna srpska muzika Kosova i Metohije).

Album na kojem se na izuzetno ubedljiv i efektan način kao vokalni solista predstavlja Milica Milisavljević – Dugalić objavljen je krajem 2008. godine. Ovaj album, ujedno, predstavlja uvod u proslavu tri decenije diskografske aktivnosti Nenada Milosavljevića i grupe Galija.

Sve svoje alume filmske i tematske muzike Neša Galija objavio je, isto kao i sve alume grupe Galija, u saradnji sa Producijom Gramofonskih Ploča Radio Televizije Srbije.

Nikada nije menjao izdavača a ni izdavač njemu nije nalazio zamenu.

Neša Galija priprema novi, četrnaesti Galijin studijski album, dvadeseti album u ukupnoj Galijinoj diskografiji.

Trideset godina diskografije i dvadeset albuma.

Plovidba još uvek traje.